

¹Und da die Kinder Israel übel taten vor dem HERRN, gab sie der HERR unter die Hand der Midianiter sieben Jahre.²Und da der Midianiter Hand zu stark ward über Israel, machten die Kinder Israel für sich Klüfte in den Gebirgen und Höhlen und Festungen.³Und wenn Israel etwas säte, so kamen die Midianiter und Amalekiter und die aus dem Morgenlande herauf über sie⁴und lagerten sich wider sie und verderbten das Gewächs auf dem Lande bis hinan gen Gaza und ließen nichts übrig von Nahrung in Israel, weder Schafe noch Ochsen noch Esel.⁵Denn sie kamen herauf mit ihrem Vieh und Hütten wie eine große Menge Heuschrecken, daß weder sie noch ihre Kamele zu zählen waren, und fielen ins Land, daß sie es verderbten.⁶Also war Israel sehr gering vor den Midianitern. Da schrieen die Kinder Israel zu dem HERRN.⁷Als sie aber zu dem HERRN schrieen um der Midianiter willen,⁸sandte der HERR einen Propheten zu ihnen, der sprach zu ihnen: So spricht der HERR, der Gott Israels: Ich habe euch aus Ägypten geführt und aus dem Diensthause gebracht⁹und habe euch errettet von der Ägypter Hand und von der Hand aller, die euch drängten, und habe sie vor euch her ausgestoßen und ihr Land euch gegeben¹⁰und sprach zu euch: Ich bin der HERR, euer Gott; fürchtet nicht der Amoriter Götter, in deren Lande ihr wohnt. Und ihr habt meiner Stimme nicht gehorcht.¹¹Und der Engel des HERRN kam und setzte sich unter eine Eiche zu Ophra, die war des Joas, des Abiesriters; und sein Sohn Gideon drosch Weizen in der Kelter, daß er ihn bürge vor den Midianitern.¹²Da

¹وَعَمِلَ بَنُو إِسْرَائِيلَ الشَّرَّ فِي عَيْنَي الرَّبِّ، فَدَفَعَهُمُ الرَّبُّ لِيَدِ مِدْيَانَ سَبْعَ سِنِينَ.²فَاعْزَرَّتْ يَدُ مِدْيَانَ عَلَى إِسْرَائِيلَ. يَسْتَبِ الْمِدْيَانِيُّونَ عَمَلَ بَنُو إِسْرَائِيلَ لَأَنْفُسِهِمُ الْكُهُوفَ الَّتِي فِي الْجِبَالِ وَالْمَغَايِرِ وَالْخُصُوفِ. وَإِذَا زَرَعَ إِسْرَائِيلُ كَانَ الْمِدْيَانِيُّونَ وَالْعَمَالِقَةُ وَبَنُو الْمَشْرِقِ يَصْعَدُونَ عَلَيْهِمْ وَيَنْزِلُونَ عَلَيْهِمْ وَيُلْفُونَ غَلَّةَ الْأَرْضِ إِلَى مَجِيئِكَ إِلَى عَرَّةٍ، وَلَا يَبْرَكُونَ لِإِسْرَائِيلَ قُوتَ الْحَيَاةِ، وَلَا عَتَمًا وَلَا بَقْرًا وَلَا حَمِيرًا.⁵لَأَنَّهُمْ كَانُوا يَصْعَدُونَ بِمَوَاشِيهِمْ وَخِيَامِهِمْ وَجَبْتُونَ كَالْجَرَادِ فِي الْكَثْرَةِ وَلَيْسَ لَهُمْ وَلِجَمَالِهِمْ عَدَدٌ، وَدَخَلُوا الْأَرْضَ لِيُخْرِبُوهَا.⁶فَذَلَّ إِسْرَائِيلُ جَدًّا مِنْ قِبَلِ الْمِدْيَانِيِّينَ. وَصَرَخَ بَنُو إِسْرَائِيلَ إِلَى الرَّبِّ. وَكَانَ لَمَّا صَرَخَ بَنُو إِسْرَائِيلَ إِلَى الرَّبِّ يَسْتَبِ الْمِدْيَانِيُّونَ أَنَّ الرَّبَّ أَرْسَلَ نَبِيًّا إِلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ، فَقَالَ لَهُمْ، هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ إِلَهُ إِسْرَائِيلَ، إِنِّي قَدْ أَصْعَدْتُكُمْ مِنْ مِصْرَ وَأَخْرَجْتُكُمْ مِنْ بَيْتِ الْعُبُودِيَّةِ وَأَنْقَذْتُكُمْ مِنْ يَدِ الْمِصْرِيِّينَ وَمِنْ يَدِ جَمِيعِ مُصَافِيكُمْ، وَطَرَدْتُكُمْ مِنْ أَمَامِكُمْ وَأَعْطَيْتُكُمْ أَرْضَهُمْ.¹⁰وَقُلْتُ لَكُمْ، أَنَا الرَّبُّ إِلَهُكُمْ. لَا تَخَافُوا آلِهَةَ الْأُمُورِيِّينَ الَّذِينَ أَنْتُمْ سَاكِنُونَ أَرْضَهُمْ. وَلَمْ تَسْمَعُوا لِمَصُوتِي. وَأَتَيْتُ مَلَكَ الرَّبِّ وَجَلَسَ تَحْتَ الْبُطْمَةِ الَّتِي فِي عَفْرَةَ الَّتِي لِيُوَأَشَ الْأَيْعَرَرِيِّ. وَأَبْنَاهُ جَدْعُونُ كَانَ يَخْبِطُ جَنْطَةً فِي الْمَعْصَرَةِ لِيُهَرَّبَهَا مِنَ الْمِدْيَانِيِّينَ.¹²فَطَهَرَ لَهُ مَلَكَ الرَّبِّ وَقَالَ لَهُ، الرَّبُّ مَعَكَ يَا جَبَّارَ الْبَاسِ.¹³فَقَالَ لَهُ جَدْعُونُ، أَسْأَلُكَ يَا سَيِّدِي، إِذَا كَانَ الرَّبُّ مَعًا فَلِمَاذَا أَصَابْنَا كُلَّ هَذِهِ، وَأَيْنَ كُلُّ عِجَائِبِهِ الَّتِي أَحْبَرْتَنَا بِهَا آبَاؤُنَا قَائِلِينَ، أَلَمْ يُصْعِدْنَا الرَّبُّ مِنْ مِصْرَ. وَالْآنَ قَدْ رَفَضَنَا الرَّبُّ وَجَعَلَنَا فِي كَفِّ مِدْيَانَ. قَالَتْغَتْ إِلَيْهِ الرَّبُّ وَقَالَ، أَذْهَبَ بِقُوَّتِكَ هَذِهِ وَخَلَصَ إِسْرَائِيلَ مِنْ كَفِّ مِدْيَانَ. أَمَا أُرْسَلْتُكَ.¹⁵فَقَالَ لَهُ، أَسْأَلُكَ يَا سَيِّدِي، بِمَاذَا أَخْلَصَ إِسْرَائِيلَ. هَا عَشِيرَتِي هِيَ الذَّلَى فِي مَتَسَى، وَأَنَا الْأَصْغَرُ فِي بَيْتِ أَبِي. فَقَالَ لَهُ الرَّبُّ، إِنِّي أَكُونُ مَعَكَ، وَسَتَضْرِبُ الْمِدْيَانِيُّونَ كَرْجُلٍ وَاحِدٍ.¹⁷فَقَالَ لَهُ، إِنْ كُنْتُ قَدْ وَجَدْتُ نِعْمَةً فِي عَيْنِكَ قَاصِنُغْ لِي عَلَامَةً أَنَّكَ أَنْتَ تُكَلِّمُنِي.¹⁸لَا تَبْرَحْ مِنْ هَهُنَا حَتَّى آتِيَ إِلَيْكَ وَأَخْرِجَ تَقْدِمَتِي وَأَضَعَهَا أَمَامَكَ. فَقَالَ، إِنِّي أَبْقَى حَتَّى تَرْجِعَ.¹⁹فَدَخَلَ جَدْعُونُ وَعَمِلَ جَدِي مَغْرَزٍ وَإِيعَةً ذَقِيقٍ قَطِيرًا. أَمَّا اللَّحْمُ فَوَضَعَهُ فِي سَلٍّ، وَأَمَّا الْمَرْقُ فَوَضَعَهُ فِي قَدْرِ وَحَرَخَ بِهَا إِلَيْهِ إِلَى تَحْتِ

erschien ihm der Engel des HERRN und sprach zu ihm: Der HERR mit dir, du streitbarer Held!¹³ Gideon aber sprach zu ihm: Mein Herr, ist der HERR mit uns, warum ist uns denn solches alles widerfahren? Und wo sind alle die Wunder, die uns unsre Väter erzählten und sprachen: Der HERR hat uns aus Ägypten geführt? Nun aber hat uns der HERR verlassen und unter der Midianiter Hände gegeben.¹⁴ Der HERR aber wandte sich zu ihm und sprach: Gehe hin in dieser deiner Kraft; du sollst Israel erlösen aus der Midianiter Händen. Siehe, ich habe dich gesandt.¹⁵ Er aber sprach zu ihm: Mein Herr, womit soll ich Israel erlösen? Siehe, meine Freundschaft ist die geringste in Manasse, und ich bin der Kleinste in meines Vaters Hause.¹⁶ Der HERR aber sprach zu ihm: Ich will mit dir sein, daß du die Midianiter schlagen sollst wie einen einzelnen Mann.¹⁷ Er aber sprach zu ihm: Habe ich Gnade vor dir gefunden, so mache mir doch ein Zeichen, daß du es seist, der mit mir redet;¹⁸ weiche nicht, bis ich zu dir komme und bringe mein Speisopfer und es vor dir hinlege. Er sprach: Ich will bleiben bis daß du wiederkommst.¹⁹ Und Gideon kam und richtete zu ein Ziegenböcklein und ein Ephä ungesäuerten Mehls und legte das Fleisch in einen Korb und tat die Brühe in einen Topf und brachte es zu ihm heraus unter die Eiche und trat herzu.²⁰ Aber der Engel Gottes sprach zu ihm: Nimm das Fleisch und das Ungesäuerte und lege es hin auf den Fels, der hier ist, und gieß die Brühe aus. Und er tat also.²¹ Da reckte der Engel des HERRN den Stecken aus, den er

الْبُطْمَةِ وَقَدَّمَهَا.²⁰ فَقَالَ لَهُ مَلَكُ اللَّهِ، خُذِ اللَّحْمَ وَالْقَطِيرَ وَضَعْهُمَا عَلَى تِلْكَ الصَّخْرَةِ وَاسْكُبِ الْمَرْقَ. فَقَعَلَ كَذَلِكَ.²¹ فَمَدَّ مَلَكُ الرَّبِّ طَرَفَ الْعُكَّارِ الَّذِي بِيَدِهِ وَمَسَّ اللَّحْمَ وَالْقَطِيرَ، فَصَعِدَتْ تَارٌ مِنَ الصَّخْرَةِ وَأَكَلَتِ اللَّحْمَ وَالْقَطِيرَ. وَذَهَبَ مَلَكُ الرَّبِّ عَنْ عَيْنَيْهِ.²² قَرَأَى جِدْعُونُ أَنَّهُ مَلَكُ الرَّبِّ، فَقَالَ جِدْعُونُ، آه يَا سَيِّدِي الرَّبِّ. لَأَنِّي قَدْ رَأَيْتُ مَلَكَ الرَّبِّ وَجْهًا لَوْجِهِ.²³ فَقَالَ لَهُ الرَّبُّ، السَّلَامُ لَكَ. لَا تَخَفْ. لَا تَمُوتُ. قَبَسَى جِدْعُونُ هُنَاكَ مَذْبَحًا لِلرَّبِّ وَدَعَاهُ يَهُوَهَ سُلُومَ. إِلَى هَذَا الْيَوْمِ لَمْ يَزَلْ فِي غَفْرَةِ الْإِسْعَرِيِّينَ.²⁵ وَكَانَ فِي تِلْكَ اللَّيْلَةِ أَنَّ الرَّبَّ قَالَ لَهُ، خُذْ تَوْرَ التَّبَعْرِ الَّذِي لَأِيكَ، وَتَوْرًا ثَانِيًا ابْنِ سَبْعِ سِنِينَ، وَاهْدِمِ مَذْبَحَ الْبُغْلِ الَّذِي لَأِيكَ وَأَفْطِصِ السَّارِيَةَ الَّتِي عِنْدَهُ.²⁶ وَابْنِ مَذْبَحًا لِلرَّبِّ إِلَهِكَ عَلَى رَأْسِ هَذَا الْحِصْنِ يَتْرِيْبِ، وَخُذِ التَّوْرَ الثَّانِيَّ وَأَصْعِدْ مُحْرَقَةً عَلَى حَطَبِ السَّارِيَةِ الَّتِي تَقْطَعُهَا.²⁷ فَأَخَذَ جِدْعُونُ عَشْرَةَ رِجَالٍ مِنْ عِيِيدِهِ وَعَمِلَ كَمَا كَلَّمَهُ الرَّبُّ. وَإِذْ كَانَ يَخَافُ مِنْ بَيْتِ أَبِيهِ وَأَهْلِ الْمَدِينَةِ أَنْ يَفْعَلَ ذَلِكَ تَهَارًا فَعَمِلَهُ لَيْلًا.²⁸ فَتَكَرَّ أَهْلُ الْمَدِينَةِ فِي الْعَدِ وَإِذَا يَمْدِيحُ الْبُغْلُ قَدْ هُدِمَ وَالسَّارِيَةُ الَّتِي عِنْدَهُ قَدْ فُطِعَتْ، وَالتَّوْرُ الثَّانِي قَدْ أَصْعَدَ عَلَى الْمَذْبَحِ الَّذِي بَيْنِي. فَقَالُوا الْوَاجِدُ لِصَاحِبِهِ، مَنْ عَمِلَ هَذَا الْأَمْرَ. فَسَأَلُوا وَبَحَثُوا فَقَالُوا، إِنَّ جِدْعُونَ بْنَ يُوَاشَ قَدْ فَعَلَ هَذَا الْأَمْرَ.³⁰ فَقَالَ أَهْلُ الْمَدِينَةِ لِيُوَاشَ، أَخْرِجِ ابْنَكَ لِنَقْلِهِ، لَأَنَّهُ هَدَمَ مَذْبَحَ الْبُغْلِ وَقَطَعَ السَّارِيَةَ الَّتِي عِنْدَهُ.³¹ فَقَالَ يُوَاشُ لِحَمِيعِ الْقَائِمِينَ عَلَيْهِ، أَنْتُمْ تُقَاتِلُونَ لِلْبُغْلِ، أَمْ أَنْتُمْ تُخَلِّصُونَهُ. مَنْ يَقَاتِلُ لَهُ يُقْتَلُ فِي هَذَا الصَّبَاحِ. إِنْ كَانَ إِلَهًا فَلْيَقَاتِلْ لِنَفْسِهِ لَأَنَّ مَذْبَحَهُ قَدْ هُدِمَ.³² فَدَعَاهُ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ يَرْبَعَلُ قَائِلًا، لِيُقَاتِلَهُ الْبُغْلُ لَأَنَّهُ قَدْ هَدَمَ مَذْبَحَهُ.³³ وَاجْتَمَعَ جَمِيعُ الْمِدْيَانِيِّينَ وَالْعَمَالِقَةِ وَبَنِي الْمُسْرِقِ مَعًا وَعَبَّرُوا وَتَرَلُّوا فِي وَادِي بَرْعِيلَ.³⁴ وَلَيْسَ رُوحُ الرَّبِّ جِدْعُونَ قَصَرَبَ بِالْبُوقِ، فَاجْتَمَعَ أَيْعَزَّرُ وَرَاءَهُ.³⁵ وَأُرْسِلَ رُسُلًا إِلَى جَمِيعِ مَتَسَّى، فَاجْتَمَعَ هُوَ أَيْضًا وَرَاءَهُ، وَأُرْسِلَ رُسُلًا إِلَى أَشِيرَ وَزَبُولُونَ وَنَفَالِي فَصَعِدُوا لِلْقَائِمِينَ.³⁶ وَقَالَ جِدْعُونُ لِلَّهِ، إِنْ كُنْتُ تُخَلِّصُ بِيَدِي إِسْرَائِيلَ كَمَا تَكَلَّمْتُ، فَهَا أَنِّي وَأَصِغُ جَرَّةَ الصُّوفِ فِي الْبَيْدَرِ. فَإِنْ كَانَ طَلٌّ عَلَى الْجَرَّةِ وَخَذَهَا، وَجَقَافٌ عَلَى الْأَرْضِ كُلِّهَا، عَلِمْتُ أَنَّكَ تُخَلِّصُ بِيَدِي إِسْرَائِيلَ كَمَا تَكَلَّمْتُ.³⁸ وَكَانَ كَذَلِكَ. فَتَكَرَّرَ فِي الْعَدِ وَصَغَطَ الْجَرَّةَ وَعَصَرَ طَلًّا مِنَ الْجَرَّةِ، مِلءَ

in der Hand hatte, und rührte mit der Spitze das Fleisch und das Ungesäuerte an. Und das Feuer fuhr aus dem Fels und verzehrte das Fleisch und das Ungesäuerte. Und der Engel des HERRN verschwand aus seinen Augen.²² Da nun Gideon sah, daß es der Engel des HERRN war, sprach er: Ach HERR HERR! habe ich also den Engel des HERRN von Angesicht gesehen?²³ Aber der HERR sprach zu ihm: Friede sei mit dir! Fürchte dich nicht; du wirst nicht sterben.²⁴ Da baute Gideon daselbst dem HERRN einen Altar und hieß ihn: Der HERR ist der Friede. Der steht noch bis auf diesen heutigen Tag zu Ophra, der Stadt der Abiesriter.²⁵ Und in derselben Nacht sprach der HERR zu ihm: Nimm einen Farren unter den Ochsen, die deines Vaters sind, und einen andern Farren, der siebenjährig ist, und zerbrich den Altar Baals, der deines Vaters ist, und haue um das Ascherabild, das dabei steht,²⁶ und baue dem HERRN, deinem Gott, oben auf der Höhe dieses Felsens einen Altar und rüste ihn zu und nimm den andern Farren und opfere ein Brandopfer mit dem Holz des Ascherabildes, das du abgehauen hast.²⁷ Da nahm Gideon zehn Männer aus seinen Knechten und tat, wie ihm der HERR gesagt hatte. Aber er fürchtete sich, solches zu tun des Tages, vor seines Vaters Haus und den Leuten in der Stadt, und tat's bei der Nacht.²⁸ Da nun die Leute in der Stadt des Morgens früh aufstanden, siehe, da war der Altar Baals zerbrochen und das Ascherabild dabei abgehauen und der andere Farre ein Brandopfer auf dem Altar, der gebaut war.²⁹ Und einer sprach zu dem andern:

قَصَصَ مَاءً. ³⁹ قَالِ جِدْعُونُ لِلَّهِ، لَا يَحْمَ عَصْبُكَ عَلَى
فَأَتَكَلَّمَ هَذِهِ الْمَرَّةَ فَقَط. أَمْتَجِنُ هَذِهِ الْمَرَّةَ فَقَط
بِالْجَرَّةِ. فَلْيَكُنْ جَقَافٌ فِي الْجَرَّةِ وَحْدَهَا وَعَلَى كُلِّ
الْأَرْضِ لِيَكُنْ طَلٌّ. ⁴⁰ فَفَعَلَ اللَّهُ كَذَلِكَ فِي تِلْكَ اللَّيْلَةِ.
فَكَانَ جَقَافٌ فِي الْجَرَّةِ وَحْدَهَا وَعَلَى الْأَرْضِ كُلِّهَا كَانَ
طَلٌّ.

Wer hat das getan? Und da sie suchten und nachfragten, ward gesagt: Gideon, der Sohn des Joas, hat das getan.³⁰ Da sprachen die Leute der Stadt zu Joas: Gib deinen Sohn heraus; er muß sterben, daß er den Altar Baals zerbrochen und das Ascherabild dabei abgehauen hat.³¹ Joas aber sprach zu allen, die bei ihm standen: Wollt ihr um Baal hadern? Wollt ihr ihm helfen? Wer um ihn hadert, der soll dieses Morgens sterben. Ist er Gott, so rechte er um sich selbst, daß sein Altar zerbrochen ist.³² Von dem Tag an hieß man ihn Jerubbaal und sprach: Baal rechte mit ihm, daß er seinen Altar zerbrochen hat.³³ Da nun alle Midianiter und Amalekiter und die aus dem Morgenland sich zuhauf versammelt hatten und zogen herüber und lagerten sich im Grunde Jesreel,³⁴ erfüllte der Geist des HERRN den Gideon; und er ließ die Posaune blasen und rief die Abiesriter, daß sie ihm folgten,³⁵ und sandte Botschaft zu ganz Manasse und rief sie an, daß sie ihm auch nachfolgten. Er sandte auch Botschaft zu Asser und Sebulon und Naphthali; die kamen herauf, ihm entgegen.³⁶ Und Gideon sprach zu Gott: Willst du Israel durch meine Hand erlösen, wie du geredet hast,³⁷ so will ich ein Fell mit der Wolle auf die Tenne legen. Wird der Tau auf dem Fell allein sein und die ganze Erde umher trocken, so will ich merken, daß du Israel erlösen wirst durch meine Hand, wie du geredet hast.³⁸ Und es geschah also. Und da er des andern Morgens früh aufstand, drückte er den Tau aus vom Fell und füllte eine Schale voll des Wassers.³⁹ Und Gideon sprach zu Gott: Dein Zorn ergrimme nicht wider

mich, daß ich noch einmal rede. Ich will's nur noch einmal versuchen mit dem Fell. Es sei allein auf dem Fell trocken und der Tau auf der ganzen Erde.⁴⁰ Und Gott tat also dieselbe Nacht, daß es trocken war allein auf dem Fell und Tau auf der ganzen Erde.